

provedená ochranná opatření předvídal neb aspoň mohl předvídati, že svou jízdou konkrétně ohrožuje život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí. Rozsudek trpí tedy i po této stránce uplatňovaným zmatkem čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Zrušovacímu soudu nelze však ve věci samé rozhodnouti, protože nalézací soud jasně a konkrétně nezjistil, čím došlo vůbec k tomu, že se auto dostalo na chodník, pokud se týče že nastal smyk, a protože zejména nezkoumal, zda se tak stalo nerovností jízdni dráhy, k čemu poukazuje obhajoba obžalovaného některými složkami průvodního řízení podporovaná, takže pro vadnost rozsudkových zjištění nelze posouditi, zda obžalovaný, na čemž by záleželo, skutečně porušil závodní předpisy, jak napadený rozsudek — ovšem bez jakéhokoliv konkrétního poukazu a podkladu — zjišťuje.

Bylo tudíž zmateční stížnost, jejímiž ostatními vývody netřeba se zabývat, za předpokladů § 5 zák. čís. 3/78 ř. zák. hned při neveřejné poradě vyhověti a uznati jak se stalo, k čemuž se ještě podotýká, že v případě opětného odsouzení nemohla by z důvodů vytčených v rozhodnutí čís. 4878 sb. n. s. býti řeč o souběhu přečinu s přestupkem § 335 tr. zák., nýbrž jen o přečinu podle § 335 tr. zák.

Čs. 5125.

Pohřebištem ve smyslu § 306 tr. zák. je vše, co s hroby souvisí bezprostředně a pevně (bud' mechanicky neb organicky) a co slouží k tomu, by označovalo pohřbenou osobu nebo vyjadřovalo příchýlnost a oddanost pozůstalých k pohřbenému; pohřebištem v onom smyslu není věnec a kytice na hrobě volně položené; jejich roztrhání a rozházení může však býti přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák.

(Rozh. ze dne 13. listopadu 1934, Zm II 129/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 21. února 1933, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem proti veřejnému pokoji a řádu podle § 306 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a uznal právem, že se obžalovaná tím, že dne 1. listopadu 1932 v J. roztrhala kytici a věnec, položené Antonii a Františkem J-ovými na hrob jejího otce, zlomyslně poškodila cizí majetek v ceně 2000 Kč nepřevyšující — dopustila přestupku zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák.

Důvody :

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou přečinem poškození pohřebišť podle § 306 tr. zák., jehož se dopustila tím, že dne 1. listopadu 1932 v J. na hřbitově vzala s hrobu svého otce Karla J-y

kytici a věnec, roztrhala je a hodila mezi hroby. Obžalovaná napadá tento rozsudek z důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 4 a 9 [zřejmě lit. a)] tr. ř. Druhý z nich uplatňuje námitkou, že květinové dary na hrobě volně položené nelze považovati za pohřebiště a že tudíž není dána v jejím činu skutková podstata přečinu podle § 306 tr. zák. V tomto směru nelze zmateční stížnosti upříti oprávněnost.

Podle § 306 tr. zák. dopouští se přečinu poškození pohřebiště, kdo pohřebiště, pro mrtvoly lidské ustanovené, ze zlomyslnosti nebo svévole poškodí. Je tedy především uvážiti, zda předměty obžalovanou poškozené (zničené) jsou pohřebištěm nebo jeho součástí. Pod pojmem pohřebiště je rozuměti vše, co s hroby souvisí bezprostředně a pevně (buď mechanicky neb organicky) a co slouží k tomu, by označovalo pohřbenou osobu nebo vyjadřovalo přichylnost a oddanost pozůstalých k pohřbenému. Takovým předmětem však nemůže býti volně položený věnec nebo kytice, ježto tyto předměty pevně s hrobem nebo pohřebištěm nesouvisejí a nejsou určeny k tomu, by trvale byly jeho ozdobou. Jejich odstraněním s hrobu neutrpí ani hrob ani pohřebiště takové újmy, by bylo lze mluvit o poškození pohřebiště. Vždyť i bez nich má toto vzhled naprosto neporušený. Odstraněním a zničením jich sice byl poškozen předmět, který má sloužiti k tomu, by vyjadřoval přichylnost a oddanost pozůstalých k pohřbenému, nikoli však i samo pohřebiště. (Lamasch, Grundriss str. 116, Altmann-Jakob, I. str. 756, rozh. č. 732, 1232 víd.) Ježto tedy věnec a kytice, jež František J. s manželkou volně položili na hrob Karla J-y (otce obžalované a Františka J-y) a jež obžalovaná zničila, nelze považovati za pohřebiště nebo jeho součást, není v jednání obžalované dána celá skutková podstata přečinu podle § 306 tr. zák. Neprávem proto podřadil nalézací soud čin obžalované pod citované ustanovení.

Dlužno ovšem zkoumati, zda v činu obžalované není jiný čin trestný. I tu je přisvědčiti zmateční stížnosti, že o krádež pro nedostatek úmyslu předpokládaného § 171 tr. zák. rovněž nejde. Nelze však souhlasiti s názorem stěžovatelky, že v jejím činu není dána ani skutková podstata přestupku zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák. Není pochybnosti, že roztrháním a rozházením věnce a kytice obžalovaná tyto předměty poškodila a jde jen o otázku, zda šlo o majetek cizí. V tomto směru navrhl obhájce obžalované při hlavním líčení, by bylo zjištěno dotazem na obecním úřadě v J., že květinové a jiné dary, dané na hrob, přestávají býti vlastnictvím dárcovým a nemohou býti požadovány zpět, a výsledkem hrobníka v J. jako svědka, že obžalovaná hrob Karla J-y po 12 let sama udržovala. Pro nevyhovění těmto návrhům uplatňuje stěžovatelka zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. Že obžalovaná sama hrob svého otce po 12 let udržovala, zjistil nalézací soud na základě tvrzení obžalované a nebylo nutno prováděti o tom nabízený důkaz. Okolnost, že květinové dary nemohou ze hřbitova býti zpět požadovány, je nerozhodná (jak z dalšího vysvitne) a jinak jde v návrhu obhájce obžalované jen o řešení právní otázky, jež náleží soudu a ne

obecnímu úřadu. Netrpí tedy napadený rozsudek zmatkem podle § 281 čís. 4 tr. ř.

Předměty nahoře uvedené položili na hrob otce obžalované jiní pozůstalí příbuzní pohřbeného. František J. a jeho manželka jako blízcí příbuzní pohřbeného Karla J-y byli nepochybně oprávněni dáti najevo oddanost k pohřbenému otci položením své kytice a svého věnce na jeho hrob, zvláště dne 1. listopadu, kdy je všeobecným zvykem oddanost k mrtvým projevovati. Nezanechali kytici a věnec na hrobě s úmyslem, aby kdokoliv jimi mohl volně naložiti. Tvořily tedy ony předměty jejich majetek a vůči obžalované byly cizí. Rozhodně nenabyla obžalovaná práva s věcmi těmi volně disponovati a je i zničiti, i když hrob otcův sama udržovala, pokud věci ty měly svou hodnotu. Zničila-li je přes to, poškodila cizí majetek. Ježto uvedené cizí předměty v ceně 15 Kč (tedy pod 2.000 Kč) zničila úmyslně a vědomě protiprávně — jak na základě jejího doznání zjišťuje napadený rozsudek —, je v jejím činu dána skutková podstata přestupku zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. zák. Když napadený rozsudek shledal v činu obžalované přečin podle § 306 tr. zák., trestnější než je přestupek podle § 468 tr. zák., trpí zmatkem podle § 281 čís. 10 tr. ř., který je uplatňován ve výtce, že v činu obžalované není skutkové podstaty přečinu podle § 306 tr. zák. Bylo proto zrušiti napadený rozsudek ve výroku, jímž čin obžalované byl podřaděn ustanovení § 306 tr. zák. a uznati obžalovanou vinnou jen přestupkem podle § 468 tr. zák.

Čís. 5126.

K náležitostem zločinu dle § 2 odst. 1 al. 2 a přečinu dle § 17 odst. 1 al. 2 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1934, Zm I 1059/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti veřejného obžalobce do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 9. listopadu 1933, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čís. 2 tr. ř. z obžaloby pro zločin přípravy úkladů podle § 2 zák. na ochr. rep., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným, že se v době od 4. července 1933 do 17. srpna 1933 v Německu stýkal s údernými oddíly SA, tedy s tajnou organizací, jejímž účelem je podvracetí ústavní jednotnost Československé republiky, ač tento její účel znal, čímž spáchal přečin sdružování státu nepřátelského podle § 17 čís. 1 al. 2 zák. na ochr. rep.

Důvody :

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti osvobození rozsudku důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř. dovozujíc, že čin obžalovaného byl s hlediska zločinu přípravy úkladů podle § 2 al. 1 a 2 zák. na ochr. rep. ve smyslu obžaloby vadně posou-